

Warszawa, dnia 05-09-2019 r.

MINISTER ŚRODOWISKA

DGO-II.050.32.2019.TZ

1015879.2903478.2231691

**Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z interpelacją Pani Poseł Gabrieli Lenartowicz z dnia 30 lipca br. (znak: K8INT33074), w sprawie opłaty recyklingowej przedstawiam poniższe informacje.

Zgodnie z art. 40a ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 542, z późn. zm.) przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Od dnia 1 września 2019 r., w związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw, również torby o grubości powyżej 50 mikrometrów będą objęte opłatą recyklingową.

Definicja tworzywa sztucznego, zawarta w art. 8 pkt 15b ww. ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w ślad za przepisami dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, stanowi, że przez tworzywo sztuczne rozumie się polimer w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG)

nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny strukturalny składnik toreb na zakupy.

Zgodnie z art. 3 pkt 5 ww. rozporządzenia REACH polimer oznacza substancję składającą się z cząsteczek stanowiących sekwencję jednego lub kilku rodzajów jednostek monomeru. Cząsteczki takie muszą charakteryzować się statystycznym rozkładem masy cząsteczkowej w pewnym zakresie, a różnice w masie cząsteczkowej powinny wynikać przede wszystkim z różnic w liczbie jednostek monomeru w cząsteczce. Polimer zawiera:

- a) cząsteczki stanowiące prostą większość wagową, które zawierają co najmniej trzy jednostki monomeru związane kowalencyjnie z co najmniej jeszcze jedną jednostką monomeru lub z innym reagentem;
- b) cząsteczki niestanowiące prostej większości wagowej wśród cząsteczek o tej samej masie cząsteczkowej.

Powyższa definicja tworzywa sztucznego oraz odwołanie do rozporządzenia REACH wynika wprost z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/720 zmieniającej dyrektywę 94/62/WE w odniesieniu do zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy. Polska realizując przepisy dyrektywy zobowiązana była wdrożyć definicję zawartą w ww. przepisach europejskich. Zatem, bazując na przepisach unijnych, jeżeli torba wykonana z biopolimerów spełnia ww. definicję, to jej wydanie w jednostce handlowej podlega opłacie recyklingowej. Takie stanowisko potwierdza załączona przez Panią Posel opinia Instytutu Badawczego Opakowań – COBRO.

Wydaje się jednak, że nawet Komisja Europejska dostrzegła nieracjonalność definicji tworzyw sztucznych zawartej w dyrektywie 94/62/WE, która traktuje na równi torby z tworzywa sztucznego z torbami z polimerów pochodzenia naturalnego. Niestety dopiero w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, Komisja nieco rozszerzyła definicję tworzywa sztucznego, która brzmi następująco:

„tworzywo sztuczne” oznacza materiał składający się z polimeru zgodnie z definicją w art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane”.

Obecnie więc w prawie UE obowiązują więc dwie definicje tworzywa sztucznego, z których tylko jedna, ostatnio przyjęta, wyłącza z definicji polimery naturalne.

Ministerstwo Środowiska rozpoczęło przygotowania do transpozycją do polskiego prawa przepisów dyrektywy 2019/904. Trwają również prace nad transpozycją tzw. pakietu odpadowego czyli zmian przepisów dyrektyw UE w zakresie odpadów. Przy tej okazji możliwa będzie zmiana przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w zakresie wyłączenia polimerów naturalnych z definicji tworzyw sztucznych, co umożliwi wyłączenie toreb wykonanych z biopolimerów z opłaty recyklingowej. Takie wyłączenie wpisze się również w zmienione pakietem odpadowym przepisy dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta, gdzie przewidziano zróżnicowanie obciążeń przedsiębiorców kosztami zagospodarowania odpadów w zależności od wpływu wprowadzanych produktów na środowisko.

Z poważaniem

Z up. Ministra
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych, KPRM.